

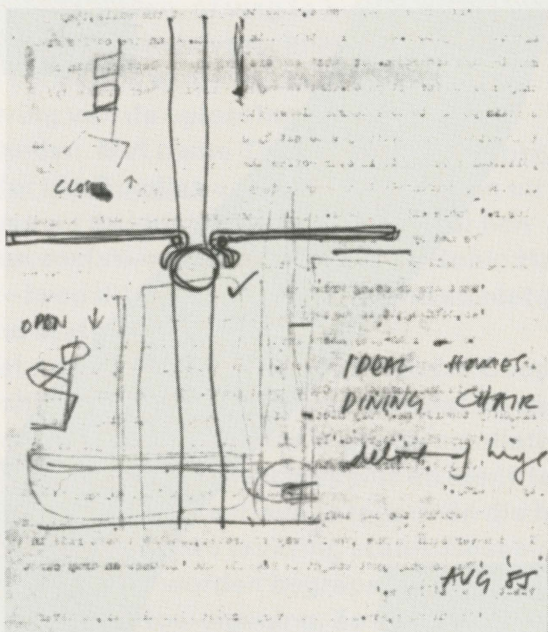
Over de Trundling Turk

Enric Miralles

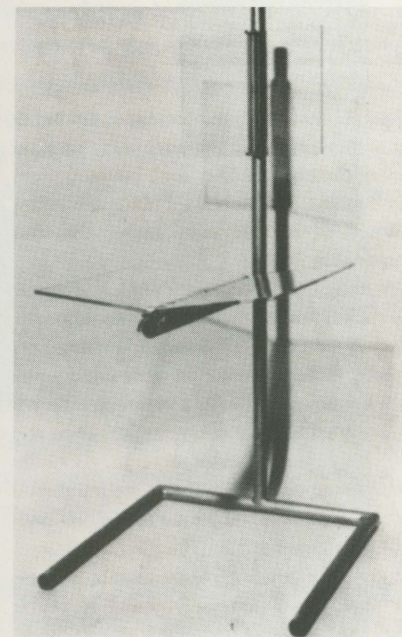
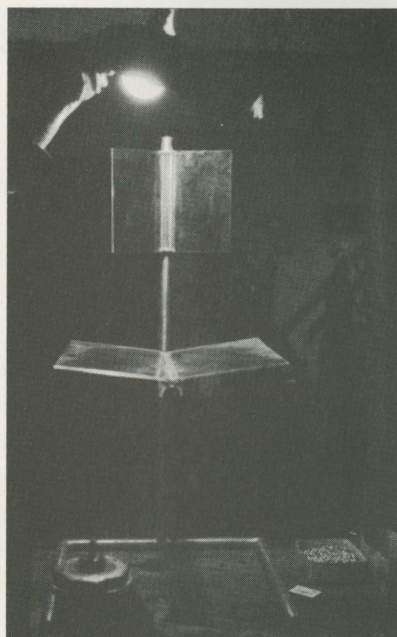
Het is moeilijk deze objecten te presenteren... Ik heb ze altijd benaderd langs de weg van het materiaal dat ze vergezelt: via de projecten waaruit ze voortkomen... vanuit het huis waarin ze worden getekend. Ik associeer ze altijd direct met het woord 'alledaagsheid', en wellicht zijn de eerste meubels van de Smithsons slechts observaties van dingen. De blik in het kleine hokje waar de chef van tramstation Blackfriars zich terugtrekt om zijn papieren na te kijken, en waar hij tegelijkertijd het minimum aan aardewerk bij de hand houdt nodig om een kop thee te zetten. Die foto zou een van de sleutels worden die het

aanraken van deze objecten dichterbij bracht: extreme teerheid in de breedste utilitaire zin... een buitengewoon niveau van het 'gewone' is ontdekt.

Om de objecten binnen het werk van de Smithsons te situeren, kunnen ze worden geplaatst langs twee elkaar kruisende lijnen die beginnen bij het *House of the Future* 1956 en bij het paviljoen voor de tentoonstelling *This is Tomorrow*, ook van 1956. Door deze paviljoens te leren kennen kunnen we ons te midden van deze objecten oriënteren. Ze zijn geen direct onderdeel van het project,

Pogo Chair 1956

On the Trundling Turk

It is difficult to present these objects... I have always approached them through the material that accompanies them: from the projects they originate in... from the house from which they are sketched. I have always seen them to be close to the word 'ordinariness', and perhaps the first furnishings of the Smithsons are only observations on things. The gaze inside the little box where the streetcar station chief of Blackfriars station protects himself to check his papers, at the same time that he carefully keeps at hand the minimum

crookery necessary for the preparation of a cup of tea. This photograph would be one of the keys for getting closer to touching these objects: extreme delicacy within its largest utilitarian sense... a strange level of the 'ordinary' has been discovered.

To place them within their work these objects could be divided into two crossing roads that would start out from the *House of the Future* 1956 and from the pavilion for the exhibition *This is Tomorrow*, also in 1956. Getting to know these pavilions allows us to orient ourselves among these objects.

maar vormen eerder een 'Huis van herinnering'. Ze zouden kunnen worden opgeslagen bij de ideeën die in de paviljoens zijn vervat.

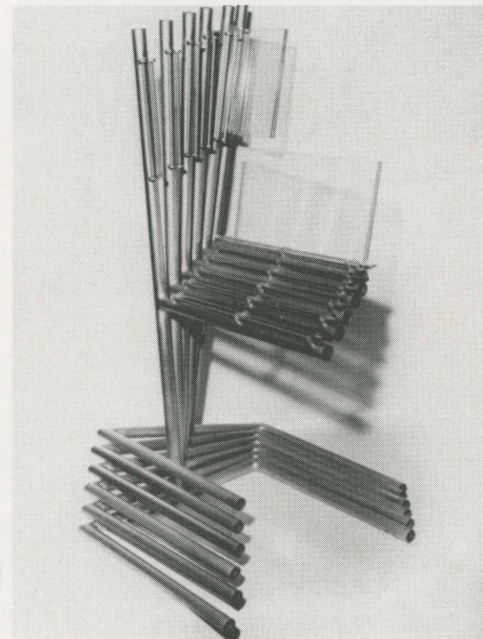
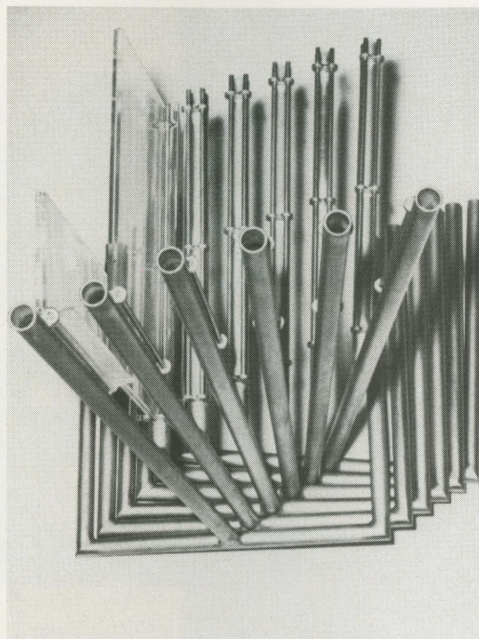
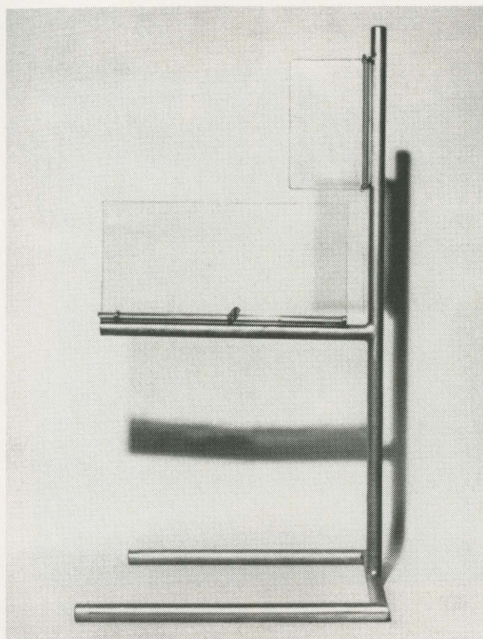
Desalniettemin is ook een fysieke benadering mogelijk. Van de manier waarop ze zijn vervaardigd. In al deze objecten zit een verlangen naar lichtheid. Ze verschijnen op hun plaats met dezelfde verfijning als die waarmee objecten op een schoorsteenmantel worden geplaatst. De eerste consequentie is dat de vloer waarop ze worden geplaatst een zwevend vlak lijkt. De vloer lijkt nog het meest op een tafel. De dingen worden omgevormd tot bijna-

speelgoed. Als je niet uitkijkt, zou je van de tafel kunnen vallen. Dit effect van teerheid in het steunen op iets, van het ontbreken van gewicht ten gunste van de interne rigiditeit van de objecten, brengt een veranderende schaalverhouding teweeg. In deze zin zijn ze bijna speelgoed: ze bieden de mogelijkheid ze te gebruiken voor een geheel ander doel dan waarvoor ze werden bedacht...

Behalve de twee genoemde paviljoens maakt ook de werkplaats waar deze stukken worden uitgetest deel uit van hun karakter. Het eigen huis van de architecten is de plaats waar andere

meubelstukken op basis van complexe relaties aan het werk worden gezet. Het profiel van Rietvelds Z-stoel wordt verward met het houten lijstwerk van de Victoriaanse panelen die de wanden bedekken, en ziet eruit als een buitenproportionele houten lijst, terwijl de Z-vorm samenvloeit met de zwaai van de deur waartegen hij zijdelings steunt...

Dit wil zeggen dat de stoel met zijn vreemd menselijk profiel, het houtpaneel dat ongeveer even hoog is als de rug van de stoel, en de deur op het moment dat hij opengaat samen een nieuwe eenheid vormen die de oorspronkelijke Z-vorm op de proef stelt en verandert.

They don't belong to them, like a project, but rather like a House of Memory. They could be filed away among the ideas contained in them.

Nevertheless, there is a possible physical approach. To the way in which they have been manufactured, in all of them there is a desire for lightness. They appear on the site within the same delicacy with which objects are placed on a mantelpiece: the first consequence is that of making the floor where they are placed like a suspended plane. The floor is the closest thing to a table. Things are transformed into almost-toys. If you are not

careful, you could almost fall from the table. This effect of delicacy in resting upon something, of the absence of weight in favor of the internal rigidness of objects, produces a changing relationship of scale. In this sense they are almost toys: they offer a use beyond the purpose for which they were conceived.

Together with the two pavilions mentioned, the workshop where these pieces are tested is also part of their character. The architects' house itself is the place where other pieces of furniture are put to work on the basis of complex relationships. Rietveld's Z chair,

through its profile, is confused with the wood molding of the Victorian panels that cover the walls, and appears as a molding out of scale, while its Z form blends with the swing of the door on which it is laterally supported ...

That is, the chair, strangely having a human profile, the wood panel of a height similar to the chair back, the door in the moment of opening form a new unit that puts the original Z form to the test and changes it.

The Breuer chair approaches the ceiling, and demonstrates the way in which this armchair is a series of different wrappings... the last one,

De Breuerstoel reikt bijna tot aan het plafond en de plaatsing ervan benadrukt hoe deze armstoel uit een reeks verschillende omhulsels bestaat... met als laatste de kamer zelf rond de zittende figuur...

Het lijstwerk in de hal van het huis draagt een klein paneel waar verteld wordt hoe een vrouwelijk profiel, zittend op de Trundling Turk, sterke gelijkenis vertoont met het vlakke silhouet van een berg.

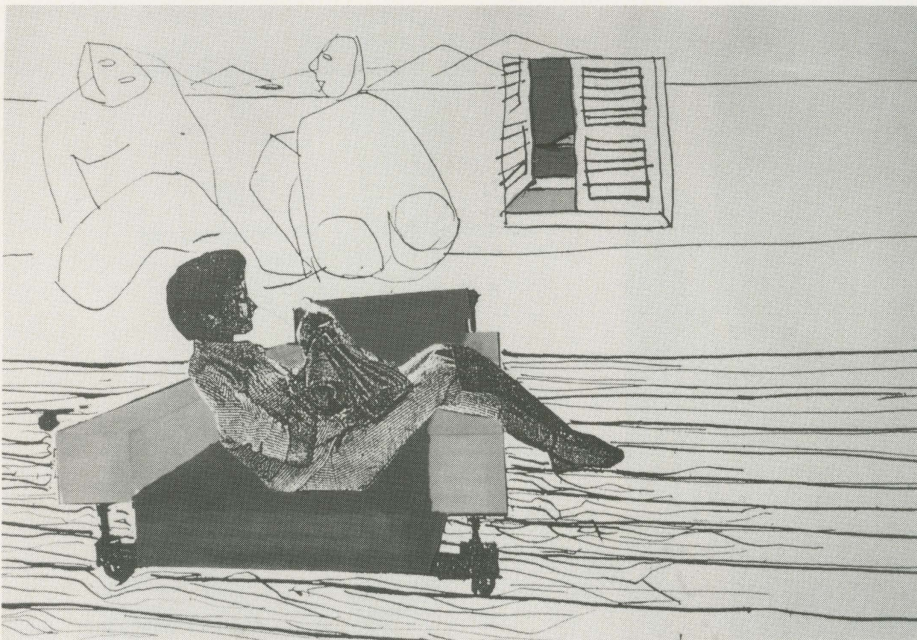
De stoelen om op te zitten zijn die van Ray en Charles Eames. En sommige van de meubelstukken die hier staan worden tussen deze

objecten gemengd. Ze zijn van daar weggehaald. Hier staan ze als documentatie van een gedachte.

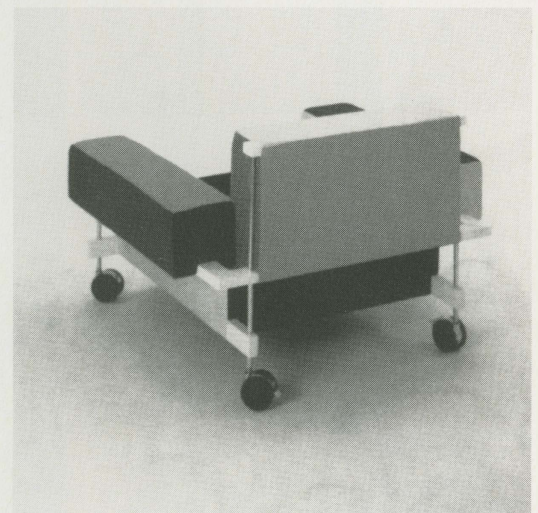
Er is een sofa – een van de prototypes van de Trundling Turk – die, opgesloten op de bovenste verdieping van het huis, met moeite tussen de deuren beweegt en, achteruit gaand, als een krab, soms tegen de badkuip botst... of tegen de muur. Toch zorgt de fijnheid van de vloer er uiteindelijk voor dat de sofa zich beweegt met de precisie van biljartballen. De vier ballen verdelen het gewicht van degene die erop zit en verspreiden het over een groot oppervlak. De voeten, die op de vloer rusten, geven het meubel een draaicirkel

ter grootte van een voetstap. En we zien hoe het meubel reageert op de kleinste beweging van degene die erin zit, als hij zijn hand uitstrekt, een boek weglegt, ergens naar kijkt... terwijl het silhouet nog steeds dat van een bergreliëf is, dat zich met een verrassende soepelheid beweegt.

Het is dezelfde lenigheid waarmee we, in de bewegingsstudies voor de kleine keuken uit de jaren dertig, de huisvrouw zagen bewegen. Efficiëntie en rijkdom in beweging. Deze meubelstukken zijn als een duiveltje in een doosje dat, als men het openmaakt, de economische voorwaarden van het leven beschrijft. Alledaagse

Trundling Turk 1954

the room itself around the seated figure...

On one of the moldings in the house's foyer runs a little panel where it is told how a female profile seated on the Trundling Turk is similar to the flat silhouette of a mountain.

The chairs for sitting on are those of Ray and Charles Eames. And some of the pieces here are mixed among these objects. They have been taken out of there. Here they are like documents of a thought.

There is a sofa... one of the prototypes of the Trundling Turk, which is entrapped on the top floor of the house and which moves

with difficulty between the doors, and which, upon going backwards, like crabs, sometimes bumps into the bathtub... or into the wall. Nevertheless, the delicacy of the floor in the end makes it move with the precision of billiard balls. The four balls divide the weight of whoever sits on and spreads it over a large area. The feet, supported on the floor, give the piece of furniture a radius of rotation very similar to the size of a step. And we see how the piece of furniture responds to any light action by its occupant, reaching out his hand, putting down a book, looking at something...

while its silhouette is that mountainous relief that moves with surprising agility.

The same agility with which, in diagrams on the operation of the small kitchen of the thirties, we saw the housewife move. Economy and wealth of movements. These pieces of furniture are like a jack-in-the-box that, upon being opened, describes the economic conditions of life. Offering a very high level of ordinary things, but outside of the tradition. They are furnishings that accompany but do not depend on the projects...

You have requested today's text for

dingen op het hoogste niveau, maar buiten de traditie. Het zijn meubels die de projecten vergezellen, zonder er afhankelijk van te zijn...

U vroeg me vandaag deze tekst morgen klaar te hebben, met de grootst mogelijke spoed... en eigenlijk kan ik alleen over deze stukken spreken terwijl ik ze zie, voor me heb, gebruik. In mijn geheugen raken ze verward met de ideeën die eromheen hangen. Wat deze verwarring tussen wat is en wat men zich herinnert misschien nog het best symboliseert is de Fish Desk. Die zich in het geheugen nestelt met de vreemdheid van de naaimachine, die met alle geweld hecht aan

de fysische eigenschappen der dingen, de aantekeningen op papier, de gedachten in objecten... Men zou haar moeten benaderen met de goede manieren van de persoon die een rechte houding aanneemt als hij gaat zitten, om zo het best mogelijke handschrift te verkrijgen... Al zittend lijkt hij onze ideeën te zien... het is mogelijk met de armen over elkaar in slaap te vallen... en onszelf te verrassen met de aanblik van onze schoenen tussen de verzamelde objecten, of de vingers die al vissen zijn...

Het is een machine van transformaties...
Het was een goede oefening ze te ontwikkelen...

En te beginnen met het maken van montages waardoor deze objecten samen kunnen bestaan met de wereld waaruit ze voortkomen... Als we het niet weten, kunnen we het ons voorstellen... En zo niet, probeer het dan gewoon. Wat kan er gebeuren?

*Vertaling: Olaf Brenninkmeijer,
Bookmakers, Nijmegen*

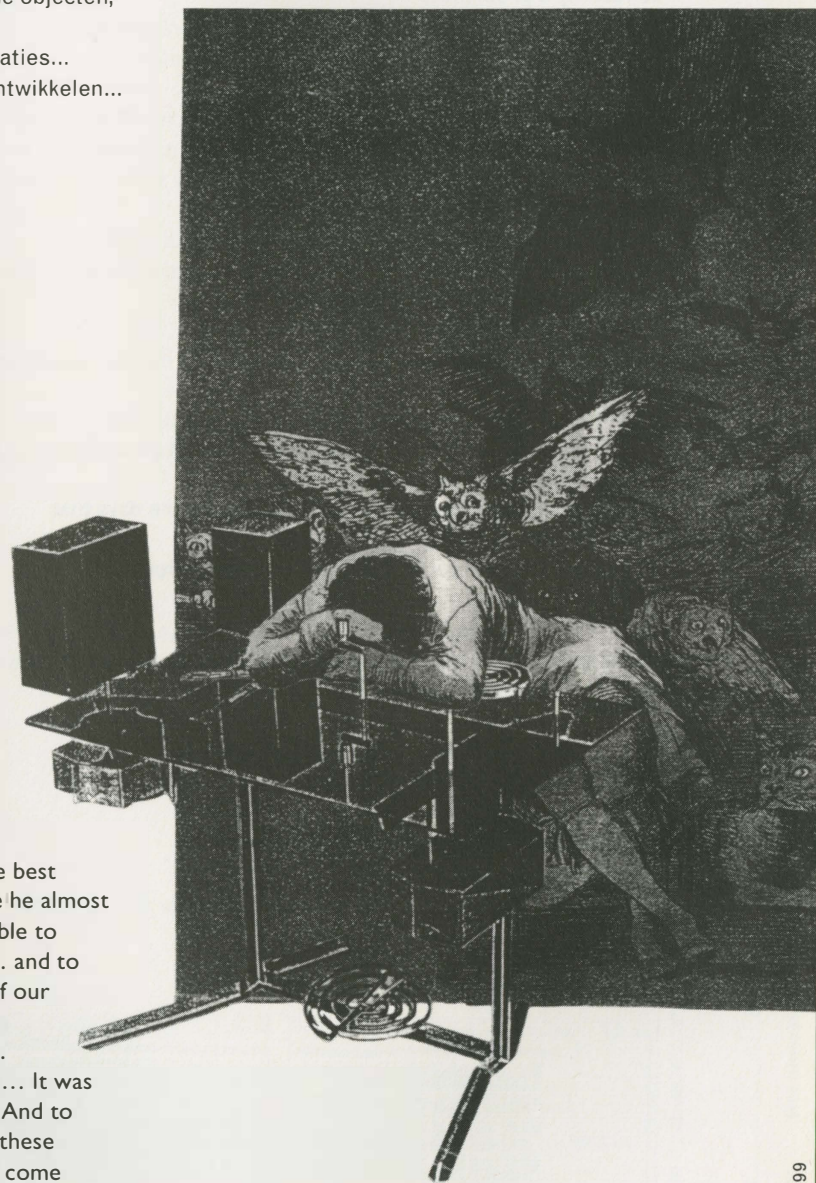

Egg Chair 1956

tomorrow, without any notice... and I could only talk about these pieces by seeing them, having them in front of me, using them. In memory they get mixed up with the ideas that surround them. Perhaps the piece most emblematic of this confusion of what is and of what one remembers is the Fish Desk. Which is preserved in memory with the strangeness of the sewing machine, which insists on the physical quality of things, the notes on sheets of paper, the thoughts in objects... One would have to approach it with the correctness of the person who maintains good posture when

he sits down in order to achieve the best possible handwriting... Sitting there he almost seems to see our ideas... It is possible to fall asleep with your arms crossed... and to surprise ourselves with the vision of our shoes among the collected objects, or the fingers that are already fish...

It is a machine of transformations... It was a good exercise to develop them... And to begin to make montages that made these objects coexist with the world they come from... If we don't know it we can imagine it... And if not, only try. It doesn't matter.

Waterlily / Fish Desk 1988